

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

6. ČERVENCE 2022

číslo 6

COVID SE NESTIHNE, BUDE LETNÍ KINO

Rozhovor s programovým ředitelem Jiráskova Hronova Janem Julínkem

Blíží se 92. Jiráskův Hronov a je proto čas popovídat si o tom, jaký bude.

Vždyť jsou to ještě tři týdny.

Stíhá se to všechno mezi Volyní a Hronovem?

Stihnout se to musí, i když to pro hronovský festival není úplně komfortní, ale je to otázka kompromisu, vzájemně své argumenty chápeme.

Mně to vyhovuje, koupaliště ve Volyni je v květnu zřejmě dost studené.

To na festivalovém výboru zatím nezaznělo, určitě by to byl dobrý argument.

Jaké komplikace to způsobuje?

Jednak programové, což se ale nakonec vždycky nějak udělá. Buď soubory můžou, nebo nemůžou. Nejvíce trpí propagace Jiráskova Hronova, protože se nedá propagovat dříve, než dva týdny dopředu. Samozřejmě děláme nějaké obecné PR, ovšem bez programu to není ono. Také předprodeje by mohly být silnější a mohli bychom na ně přesněji reagovat, kdybychom měli program dříve.

Kde všude se letos bude hrát?

Standardně v Jiráskově divadle a Sále Josefa Čapka, letos asi víc pod jevištěm než na jevišti, pak v Sokolovně a v parku na velké a malé stage. Program bude i na náměstí, i když v menší míře. Museli jsme ho omezit kvůli rozpočtu. Nově, a doufám, že to klapne, bychom v areálu školy měli zprovoznit letní kino, kde se budeme promítat dokumenty o amatérském divadle a celkově o neprofesionální kultuře.

A co Myšárna?

V Myšárně se letos hrát nebude, protože na ni byly stížnosti.

Od souborů nebo od diváků?

Spousta diváků si stěžovala, že se tam musí souborům špatně hrát. Je moc hezké, jak hronovské publikum myslí i na herce. Nicméně nevyužitá nezůstane, bude tam probíhat seminář Martina Špetlíka Světlo a tma, ještě jsou na něm poslední volná místa, tak neváhejte.

Jaká je celkově vytíženost seminářů?

Seminářů je deset, jako vloni. Oproti patnácti předcovidovým. Před covidem přijíždělo okolo dvou set seminaristů, jenže zasáhla pandemie. Poslední roky jich bývá jen kolem stovky, letos tuším 120.

Dokdy se mohou seminaristé ještě hlásit?

Do 10. července. Platí se rovnou při objednání a zároveň seminaristé zaplatí ubytování, stravu i permanentku, čili nemusí komunikovat se čtyřmi lidmi a zaplatit jen jednou platbou. My jim všechno v Hronově připravíme.

Které semináře padly do oka tobě?

Určitě bych chtěl pozvat na loutkový seminář Chosého Jelínka, který měl loni skvělou předváděčku. A také na Hereckou abecedu Miroslava Ondry, jenž minulý rok zaskakoval na poslední chvíli a seminaristé z něho byli nadšení, měli jsme na ten seminář skvělou zpětnou vazbu.

Tradiční bolestí Hronova je ubytování. Někjaké změny k horšímu?

Ubytování je problém. Hotel Radnice není. Snaha je, aby realizační tým a lektoři byli ubytováni přímo v Hronově, na to tlačíme. Máme k dispozici stadion, tam si lidé musí vzít spacák. Ubytování funguje díky vysoké kapacitě ve školách. Zprostředkovaně vím, že bude znovu otevřený rekonstruovaný internát ve Velkém Poříčí. Rozšiřuje se také nabídka ubytování v soukromí, kde máme proaktivní vyhledávací politiku, která se setkává s úspěchem.

Zmínils menší rozpočet, čím to je?

Sponzorské peníze se nakonec podařilo zajistit, i když například poskytovatel festivalového taxi bude jiný, protože Škoda má úplně jiné problémy. Propady jsou hlavně v

Dokončení na straně 8...

CHLAPY SI PŮJČUJEME

Rozhovor se všemi čtyřmi sestrami z inscenace 4 sestry

Jste zkušený přehlídkový soubor?

Gábina: Když se nám podaří udělat pěkné přestavení, tak se ho snažíme dovést k dokonalosti a dovést na přehlídku. Ale účast na přehlídce není hlavní cíl.

Kolikátou reprízu jsme dnes viděli?

Bibi: I s přehlídkami si myslím, že se blížíme k desítce. Je to nedávno upečené představení, premiérovaly jsme v prosinci.

Gábina: Zkoušely jsme dlouho kvůli covidu. Skoro dva roky.

Scházely jste se i přes covid, třeba i mimo divadlo?

Gábina: Ani ne, byly jsme poměrně opatrné. Spíš jsme si dopisovaly.

Na jevišti byly vidět hlavně ženy, je to jen v této inscenaci?

Karin: Jsme spíš ženský soubor a toho chlapa jsme si jen půjčily.

Jak se shání chlap do inscenace?

Dáte inzerát, nebo navštívíte vetešnictví?

Gábina: Necháváme to na naší režisérce, která vyhledává a loví typy, které by se nám hodily.

Máte v souboru nějaké sourozence?

Maruška: Sestru ne, ale mám v souboru maminku. Hraje písčnou dunu.

Je to ženské téma a o chlapech,

zúročily jste nějaké vlastní životní zkušenosti?

Gábina: Já hraju holku, která střídá chlapy, takže radši no comment.

Bibi: K hereckému projevu stačí prožitek, který nemusí být založený na osobní zkušenosti...

Takže nechodíte krást mobilní telefony, abyste se vcítila?

Bibi: Přesně tak. Bibi je super postava a jsem vděčná, že jsem si ji mohla zahrát.

Karin: Roli jsem zdělila, předchozí Karin otěhotněla. Ale roli Karin vysoce přesahuji, a to konkrétně o 30 let, 20 kilo a 4,5 dioptrie.

Maruška: Já zúročuji poslech kapel Team a Tublatanka v útlém mládí.

Jiný zdroj slovenštiny tedy nemáte?

Maruška: Ne, ale miluju ji, tak mi jde sama.

Jak vypadá zkoušení, asi u vás musí být veselo. Jak dlouho to trvá od okamžiku, kdy se sejdete do okamžiku, kdy začnete zkoušet?

Gábina: Sejdeme se v pět a zkoušet začneme v půl osmé. Probereme, kdo co vařil a co si kdo koupil. Máme výbornou hostitelku, tady Marušku. Ale pak už zkoušíme na plno.

Tady cítím nějaký disentanční názor...

Maruška: Nesmysl, když je zkouška v

pět, začínáme v šest.

Gábina: Ne, v osm.

Karin: Musím moc poděkovat představitelce Marušky. U ní v obýváku jsme měly tři měsíce postavenou chatu i sprchu. Až před Vánocemi jsme dekorace odvezly do divadla. Maruška pak říkala, že to byly takové holé Vánoce, že ani chatu doma neměla.

Jan Duchek

PŘEKVAPENÍ V KOMPOSTU ANI U HARTLA NEHLEDEJTE

Několikrát během Divadelního Pikniku Volyně zaznělo při diskusích formálních i neformálních, že amatérské divadlo by nemělo podceňovat dramaturgii. Se zničující silou se to ukázalo při představení 4 sestry souboru DS Žumbera, tvůrčí skupina Skoronarváno. Text (a zdráhám se napsat dramatický) Patrika Hartla je slabý, špatný, nedivadelní a po mém soudu by se mu měla divadla zdaleka vyhýbat.

Tvůrčí Hartlova metoda připomíná velkou halu secondhandu, zvanou hrabárna, kde bez ladu skladu autor štrachá a vytahuje místo košil, triček, šatů a bund tu nepovedený, tu ještě nepovedenější fórek. Ovšem skutečný skvost, strhující zápletku nebo dokonce komickou situaci z druhé ruky neseženete a nenahrabete. To, co Hartl vykutá mezi obnošeninami, pak nějak spojí dohromady. Pramálo ho ale zajímá, že když píše divadelní hru, hodila by se logika, dějové zvraty, situace. Tak jako u použitého šatstva chybí tu knoflík a tu se zase rozjíždí zip, tak v Hartlově textu schází dramatická či silná tematická linka a rozjíždí se snad úplně všechno. Je to metoda, kterou si řada z nás sama vyzkoušela při něčem, co se jmenovalo poslední zvonění a maturanti předváděli bez ladu a skladu vtípky ze čtyř let studia.

Čtenář textu dostává revue scének, v kterých se údajně prostřednictvím humoru řeší i vážná témata neplodnosti, nevěry, nedostatku talentu, naivity, touhy po lásce a podobně. Jenže humor je zde prvoplánový, křečovitý, trapný v tom horším slova smyslu. A konflikt, který by mohl mezi protagonistkami zavládnout a humorně se rozvinout, neřkuli vyřešit, zde jen tak nějak probublá, hlavně aby už přišel na řadu další „komický dialog“.

No a teď něco takového vezměte na jeviště.

Režisérka a ve Volyni zaskakující představitelka zlatokopky Karin Kristina Kohoutová přes to všechno Hartlovu hru vzala a na scénu se s ní vydala. Jenže, i kdyby měla veškerý režisérský talent světa, musel ji nutně text podrazit při scénování nohy. Výsledkem nemůže být nic než nuda a nedivadelnost. Text prostě inscenátory nepodrží. Nenabízí režisérovi prostor k vykreslení charakterů, k výstavbě zápletky a konfliktu a nějakému vyústění. Neklade onen tvůrčí odpor, z něž vzniká interpretace a názor, neprobouzí režijní fantazii. I na jevišti pak sledujeme jen nevypointované vyprávění vtípků, občas přerušené písničkou. Jako není vidět vybudovaný dramatický oblouk od začátku až do konce inscenace, není poznat situace v jednotlivých obrazech či scénách. Možná by pomohlo vzít Hartlův text do režijně-dramaturgické dílny a naostřit tužku. Zkusit příběh proškrtat, sevřít a pokusit se aspoň něco v proudu vtípků vypustit, jiné naopak zvýraznit a celek tak zdivadelnit. Dostat na jeviště alespoň spád a přesnost a vést k tomu herecké představitelky a jednoho představitele. Zkusit se opřít o sílu konverzační komedie a s precizností až hodinářskou dát inscenaci tvar. A hlavně zapomenout na Hartla!

Když totiž vidíme herečky a herce, je zjevné, že pobyt na jevišti jim nedělá problém, že dispozice k dobrým i výtečným výkonům mají a třeba Veronika Brankov jako Gábina a Dagmar Kršňáková jako Bibi prokazují dost hereckého talentu.

Každý se snaží, jak může. Holky mají koule, že vydržely tak dlouho.
Klára z Hradiště

Některé z těch písniček byly celkem vtipné. Ale ta slovenština... bylo tam hodně bohemismů.
Čeněk z Výrova

Bylo to skvělé, bavila jsem se od začátku až do konce.
Jana z Čestic

Dnes jsem se poprvé dozvěděl o existenci autora Patrika Hartla a po zhlédnutí představení na ni můžu opět klidně zapomenout.
David z Koštic

Takovéto inscenace jsou úplně mimo můj divácký vkus, ale dámám se nedá upřít čistota hereckého projevu a jakási upřímnost, se kterou k dané látce přistupují. Vlastně mě tento způsob amatérské činohry nijak neuráží.
Ondra z Brna

Nakonec by ale bylo nejlepší vzít daleko lepší text (nejlépe opravdovou divadelní hru) a herecký potenciál souboru využít při práci na něm. Čas, energii a dovednosti, které lidé z DS Žumbera mají, si totiž Patrik Hartl nezaslouží.

Martin Rumler

VĚRA JE TROCHU POTVORA

Rozhovor s Jaroslavem a Helenou Vondruškovými

Jak se režíruje vlastní žena?

Jaroslav: Těžko.

Helena: On mě nerežíruje, já ho kolikrát prosím, řekni mi něco, ale on se mi nevěnuje. Ne tolik, jako ostatním.

Jaroslav: Když není potřeba, tak není potřeba. Dohodneme se dopředu a pak už jedeme, případně někde zasáhnu a udělá se malá úprava, aby příslušná jednotlivost fungovala v kontextu celé postavy.

Je pro vás lehké hrát dávné milence?

Helena: Já myslím, že ano.

Jaroslav: Necítím v tom žádný problém.

Neměli jste tendenci propašovat tam nějaké vlastní osobní reálie?

Jednohlasně: Ne.

Takže jste spolu nebyli v Benátkách?

Jaroslav: Ale to ano, to jsme byli.

Helena: Dokonce i v Paříži.

Hráli jste ve více inscenacích, kde představujete manžele nebo partnery?

Helena: Jako manželé v inscenaci Půl druhé hodiny zpoždění, tam jsem ho taky pěkně solila.

Jaroslav: Bumerang.

Helena: Jo, tam jsem ti dala facku, že ti vyletěla peněženka až do diváků.

Jaroslav: Pygmalion.

Vojan má už leccos za sebou, kolikrát může tohle být inscenace?

Jaroslav: Něco kolem šedesátky.

Helena: To jsi trefil otázku, na statistického maniaka.

Včera jsme viděli Vernisáž, máte více tvůrčích skupin?

Jaroslav: Ne, to je pořád jedna parta. Zažili jsme to jednou a nikdy víc, to je začátek konce.

Helena: Tomáš Čivrný, který hraje ve Vernisáži, ostatně v Popelu a pálence alternuje. Snažíme se držet jeden tým.

Jaroslav: Když se dělá víc inscenací, tak je necháváme prolínat a také jednou za čas děláme velkou ansámbllovku.

Podle čeho jste si vybrali hru Popel a pálenka? Přijde mi, že se v profesionálních divadlech moc nehraje.

Jaroslav: Běží v divadle Na Jezerce.

Helena: Bohdalka nám do toho fušuje.

Jaroslav: Viděli jsme ji v roce 2001 s Adamovou v ABC. Líbila se nám na jevišti.

Helena: Jednak se nám líbila a také jsme si ji nadělili ke dvěma jubileím. Já měla kulaté a Marcela Hlávková (Kirsti) měla půlkulaté.

Takže ke čtyřicátinám a pětadvacátinám.

tinám. A v čem by sis se svou postavou nerozuměla?

Nevím, jestli bych to v konci udělala stejně. Ona je trochu potvora, protože se tak rychle rozhodne pro Viga a urnu klidně věnuje Kirsti. Tak to bych tedy neudělala.

Jan Duchek

VIVAT AKVAVIT!

Divadelní spolek Vojan z Libice nad Cidlinou přivezl do Volyně svou inscenaci hořké komedie Bengta Ahlforse Popel a pálenka, kterou finský autor napsal už v roce 1998 a od té doby tato hra urazila triumfální cestu po českých jevištích. Její děj je poměrně jednoduchý – šarmanntní vdova po významném plukovníkovi si přinese domů urnu s manželovým popelem a hovoří s ním. Ostatním se toto pošetilé chování jeví jako šílené a právě toho chce využít vychytralé nejbližší příbuzenstvo, vymyslí si, že matka rodu se zbláznila a bylo by tedy záhodno prohlásit ji za nesvéprávnou a získat její krásný, velký byt. Intrika však ztroskotá a navíc se odkryjí dávná rodinná tajemství, lásky a zrad. Výběr tohoto textu byl rozhodně šťastnou volbou a skvěle se propojil s herecky výborně disponovaným souborem. Klíčové je samozřejmě obsazení hlavní postavy, Věry Malmgrenové, vdovy po plukovníkovi. Tu na profesionálních jevištích ztvárnila takové hvězdy, jako Jaroslava Adamová, Jiřina Bohdalová nebo Květa Fialová. Helena Vondrušková zde vytěžila z náročného partu maximum, s grácií a šarmem vede svou hrdinku smutkem nad ztrátou manžela, cynickou ironií v konfrontaci s nenasytným příbuzenstvem i cestou naděje a milostného okouzlení - to vše s přehledem a velkou citlivostí. Výbornou partnerkou i protihráčkou jí byla Marcela Hlávková v roli pomocnice v domácnosti Kirsti a své jevištní charisma, humor a hereckou přesnost uplatnil na výtečnou v roli dávného přítele Vigga Jaroslav Vondruška – taktéž režisér této inscenace. Suverénně se svých úloh ujali i všichni mladší členové souboru, ať už v rolích neurotické, mnohokrát rozvedené snachy Ester, nezaměstnaného syna Roberta, mnohonásobné matky Anniky, nebo psychiatra a lyžaře Fredrika. Navzdory vědomí obtížnosti žánru by se dal pouze rozporovat občasný přílišný afekt při pojetí falešného žalu či neurotických záchvatů. Uchopit tento typ sentimentální komedie v jejím humoru i hloubce není vůbec jednoduchým úkolem. Jsem ráda, že libickému souboru se tato výzva vydařila. Představení plyne v dobrém rytmu, osculuje mezi komikou a sentimentem, jediný problémem může být trochu nejasná expozice – působí vdova skutečně tak bláznivě, aby měla rodina dostatečný „důvod“ zkusit na základě rozmluv s urnou vystavět zbavení svéprávnosti? V rozjezdu samotném jsem také měla několikrát problémy se slyšitelností a srozumitelností, ale vše se postupně usadilo. Z inscenace, stejně jako ze hry samotné, dýchá něco staromilsky poctivého, unáší nás to bezpečně na vlnách tónů Glenna Millera a jeho Měsíční serenády a přináší nám pousmání i smutek. Je to typ divadla, ke kterému nemusí tíhnout každý, ale kdo je mu otevřený, ocení kvalitní inscenaci dobře napsané hry, která nenásilně vypráví o manželství, lásce, stárnutí, ztrátě iluzí i nalezení naděje. „Ta plukovníková, ta si umí užít vdovství!“ slyšela jsem během představení od diváků, sedících poblíž. Měli pravdu. A plně hlediště si to umělo užít spolu s ní.

Jana Slouková

Paní Vondrušková předvedla opět výborný výkon. Její herectví mě těší.

Jakub z Nučic

Bál jsem se, že to bude nuda, ale docela mě překvapili. Některé postavy byly trochu přepálené, ale paní, která hrála pomocnici v domácnosti, byla skutečně excelentní.

Robert z Plzně

Konec dobrý, všechno dobré. Do příběhu jsem se dostala později, ale druhá půlka, hlavně díky Heleně Vondruškové, se mi moc líbila a bavila jsem se.

Klára ze Sázavy

Pobavil jsem se a v druhé půlce dokonce výrazně víc. Jsem rád, že jsem to dokoukal.

Jirka z Rakovníka

Pan Vondruška je naprosto, naprosto skvělý. Herecký koncert manželů Vondruškových. Hra je holt taková, jaká je.

Kristýna z České Lípy

NEJTĚŽŠÍ BYLO NAJÍT TEXT

Rozhovor s herečkami Alžbětou, Barborou, Helenou a Terezou

Alžběta: Kolegyně*, už se natáčí.
Hezká první věta, ale můžu se ptát?

Všechny: No můžeš.

Napadlo mě, jestli jste si při čtení textu a pak při inscenování nějak řešily i svoje osobní zkušenosti s maminkami?

Barbora: Každá z nás to řešila.

Tereza: Já mám tyhle myšlenky spíš ve vztahu k vlastním dětem, k vlastní dceři.

Alžběta: Přesně tak.

Tereza: Přehrávám si, jestli jsem na svou vlastní dceru taky taková, jako moje postava na tu divadelní.

Helena: (mlčí)

Můžeme jít dál, nemusíte odpovídat všechny, pokud nechcete.

Barbora: Stačí jen jedna kolegyně*.

Všechny: Bětuno...

Alžběta: Pardon, telefonuju.

Barbora: Bože, to je kolegyně*.

Jaké je pro vás vrátit se po letech k práci s Jiřinou Lhotskou, která tři z vás vedla v dramáťáku?

Alžběta: To je pro mě asi ten největší bonus na tom všem.

Nejenom, že jsem s holkama ráda zažívala hledání textu a debaty o tom, co budeme dělat, ale že jsme

se nad tím s Jiřinkou scházely, až to vypadalo jako záminka, když jsme chtěly jít zase do hospody.

Barbora: Proto se mi v tom souboru tak líbí.

Alžběta: Jsem moc ráda, že se to stalo a že jsme se mohly po tolika letech zase sejít.

Helena: Jakmile jsme se dozvěděli, že se Jiřina vrací do Prahy, byla z toho hrozná radost. Hned vznikl nápad, že musíme něco dělat.

Alžběta: S tím přišla Terezka, ne?

Tereza: Jo.

Helena: Nejtěžší bylo najít text. Jsme samé baby a chtěly jsme najít něco, co je dostatečně dramatické, s výpovědí. Nakonec se Máma ukázala z deseti, patnácti věcí jako nejlepší. A chci říct, že jsme nepracovaly jen v hospodě.

Tereza: Já jsem se s Jiřinkou ale setkávala i dřív. Není to moje první práce s ní od dramáťáku.

Helena: Jak machruje, prominentka.

Tereza: Nejsem prominentní, jen jsem ochotně jezdila za Jiřinkou.

Helena: Hele, my jsme ani nevěděly, že ta možnost je.

Barbora: Vždyť já ji ani neznala, tak co jak mi to můžeš teď vyčítat, Terezo?

Aby ti to, Báro, nebylo líto. Jaké je tvoje první setkání s Jiřinou? Nezávidíš holkám, že potkaly Jiřinu už v dětských letech?

Barbora: Závidím, ale Jiřinka je tak skvělá, že se s ní cítím skvěle od první chvíle. I v celém souboru. Jiřinka mě přijala.

Tereza: I já jsem tě přijala?

Barbora: No, je tu jedna kolegyně*, se kterou to bylo horší. Máme své dny. Jsem moc ráda, že jsem se s nimi mohla sčuchnout.

Necítíš to teda jako handicap?

Barbora: Ne ne. Je jasné, že přišly momenty, kdy mě musela poznávat a holky zná víc, ale je to super.

Martin Rumler

**slovo "kolegyně" nahrazuje v tomto rozhovoru označení samice chovného skotu. Redakce se rozhodla i na úkor autenticity tento živočišný termín nepoužívat*

MÁMA MÁ VŽDYCKY PRAVDU

Téma mateřství, rodinných vztahů a tajemství mezi matkou a dcerou je velmi vděčné a autory také často využívané. Jednou ze světově úspěšných her konce dvacátého století na toto téma je text britské autorky Charlotte Keatley *Máma* říkála, že bych neměla. S inscenací této hry přijel do Volyně soubor z Scény Kralupy z Kralup nad Vltavou.

Na začátek je nutné pochválit dramaturgickou volbu. Ačkoli se totiž samotný příběh hry může zdát jednoduchý, autorka jej rozpracovává do zajímavé struktury několika časových rovin a na poměrně skromné ploše rozehrává osudy několika generací žen z jedné rodiny - a to velmi působivým a divadelně poutavým způsobem.

Režisérka Kralupské inscenace Jiřina Lhotská nepochybně pochopila, v čem tkví síla předlohy, a pomocí čistě znakového systému ji čistě odvyprávěla. Právě použití divadelního znaku považuji za velmi výhodné. Umožňuje rychlé změny prostředí a časových rovin a přitom za minimalistických prostředků (hudební dramaturgie, kostýmování) dokáže ihned divákovi předat základní informace, kdy a kde se zrovna nachází. Struktura představení je zcela přehledná, nezahlcená, důsledná a funkční. Zároveň ale pořád zůstává dostatečný prostor pro divákovu představivost a domýšlení si dalších okolností. Inscenace tak nepostrádá spád a údernost. Přesné je také pointování jednotlivých výstupů s ponecháním krátké doby na herecký akcent a ostrou tmou pro doznění emocí v divákovi.

Herecké práci je celkově věnován veliký prostor a nutno říct, že všechny čtyři představitelky (Alžběta Žitná, Helena Plicková, Tereza Libichová, Barbora Gottliebová) jej beze zbytku využívají. Dokáží být naprosto pravdivé v každé poloze, skvěle zvládají jak konverzační pasáže, tak práci s humorem. Herečky jsou přesvědčivé jak v dětských polohách, a to bez jakéhokoli sklouznutí k ilustraci, tak i v dospělých pasážích. Budují totiž své charaktery důsledně zevnitř. Velmi působivé je i herecké propojení mladých a starších verzí jedné postavy pomocí konkrétních charakterových znaků.

Výsledný tvar má veliký emocionální dopad na diváka, a to bez sklouznutí k nemístnému sentimentu. Samotné téma a příběh totiž může k sentimentu snadno svádět. Soubor z Kralup se mu ale vyhnul a působivost tvaru je do značné míry podpořená právě věcností a hereckým pravdivým prožitkem, kdy je vidět, že každá z hereček dala do své postavy něco ze sebe.

Šikovný dramaturgický výběr, přesná režijní a scénografická koncepce a plnokrevné, pravdivé herecké výkony tak daly vzniknout působivému jevištnímu tvaru.

Adam Doležal

Bylo to o ženách pro ženy.

Pavel, Praha

Bavilo mě to moc. Kdyby byl s takovým pochopením udělaný Absolvent, tak by to fungovalo.

Marta, Jíví

Velice zajímavé pojetí. Líbilo se mi to. Nejen u tohoto divadla mě zaujaly skvělé herecké výkony. Krásná tečka na dobrou noc.

Milan, Týn nad Vltavou

Mám pro tuhle inscenaci děvčat z Kralup slabost. Zase si mě chytly, i když pořád doufám, že se třeba dopracují k většímu a ostřejšímu konfliktu mezi matkami a dcerami. Hlavně zjištění Rosie, kdo je její pravá matka, bych chtěl od nich provést ještě víc divadelněji. Baví mě hudba, která mě vede a orientuje mě, ve které dekádě se zhruba pohybujeme.

Martin, Praha

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

příjmech ze vstupenek.
Máte plán pro případ sedmdesáté páté vlny covidu? Zdá se, že třeba v Německu to začíná být téma.

Zakázali jsme si číst zprávy. Díky dramatickému vývoji minulých let, kdy jsme se v plánování pohybovali od standardního festivalu až po verzi plně on-line, máme připravené scénáře a nebojíme se. Jestli něco přijde, tipuji leda respirátory, maximálně testy. Ale to nenastane, za tři týdny stát nestihne žádná opatření zorganizovat.

Máme na krku komunální volby, je to nějak cítit?

Ne. Vždycky se hledá konsensus mezi potřebami města a potřebami festivalu a za stávajícího vedení je cítit vstřícnost z obou stran.

Už se stihlo něco fenomenálně po...?

Jasně, ale to nemůžu říct. Ono se to ještě poddává.

Jan Ducheck

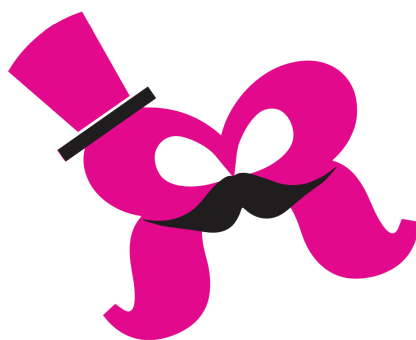

KRÁTCE

Musíme laskavé čtenáře s politováním informovat, že skutečným autorem jednohubky u inscenace Vernisáž nebyla Marta z Jíví, nýbrž tajemný muž sporého vlasu a alkoholem školeného témbu. Divačce Martě z Jíví se hluboce omlouváme za komplikace. Kontakt na krizovou linku České společnosti schizofreniků je k dostání v redakci.

Občasník potulného úvaháře

“Jak dlouho spím, tak dlouho jsem vzhůru.”

PROGRAM

Středa 6. července 2022

10.00, sraz Na Nové, dopr. program
Komentovaná procházka Volyní

12.00, Na Nové – bar Peklo
Diskuse (Máma říkala, že bych neměla)

14.00, Na Nové
Divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves / režie:
Andrea Helmichová
Lubomír Feldek: **Edith**

16.30, Na Nové – zahrada, dopr. program
BURKE CUP

18.00, MS, Diskuse (Edith)

19.00, Na Nové
Suchdolský divadelní spolek SUD, Suchdol nad Lužnicí / režie: Lenka Chaloupková
Lenka a Vít Chaloupkovi: **Oprávdové kouzlo**

20.30, MS, Diskuse (Oprávdové kouzlo)

21.30, Na Nové
Divadlo Stodola, Sívce / režie: Jan Říha
Oldřich Daněk: **Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta**

Čtvrtek 7. července 2022

10.00, Na Nové
DIVADLO (bez záruky) PRAHA / režie:
Michal Šesták
Karel Čapek: **R.U.R.**

12.00, MS, Diskuse (Jedno jaro v Paříži, R.U.R.)

14.00, Na Nové
SDO Diviš, Žamberk / režie: Ivana Šrámková
David Drábek: **Jedlíci čokolády**

17.00, MS, Diskuse (Jedlíci čokolády)

18.30, Na Nové
Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2022 s vyhlášením výsledků, předáním ocenění a závěrečným piknikem

Zpravodaj XXX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2022.
Redakce: Martin Rumler, Jan Ducheck, David Slížek. Vydává DS Piki Volyně.
Náklad 100 výtisků.

ZMSERVIS